

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.04.2019, sp. zn. 4 Tdo 393/2019, ECLI:CZ:NS:2019:4.TDO.393.2019.1

Číslo: 38/2019

Právní věta: Z hlediska určení počátku běhu dovolací lhůty je bez významu, že obhájci obviněného byl rozsudek odvolacího soudu doručen do datové schránky dvakrát, přičemž podruhé k tomu došlo na základě žádosti obhájce o opětovné doručení z důvodu nemožnosti provedení konverze původně doručeného rozsudku ve smyslu § 22 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů. Relevantní je pouze první doručení, pokud technický problém při doručování do datové schránky neměl vliv na možnost adresáta seznámit se s obsahem doručované písemnosti.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 10.04.2019

Spisová značka: 4 Tdo 393/2019

Číslo rozhodnutí: 38

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o dovolání

Předpisy: § 265e odst. 1 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného A. V. proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 10. 2018, č. j. 4 To 468/2018-125, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 7 T 25/2018.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 6. 2018, č. j. 7 T 25/2018-105, byl obviněný A. V. uznán vinným přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku na skutkovém základě, že „dne 12. 2. 2018 v době od 12:00 do 12:45 hodin v L. – Č. Ú. posprejoval signalizačním sprejem zámkovou dlažbu a podezdívku u vjezdu k domu č. XY, a to v délce 7,6 metru a šíři 1,2 metru, čímž V. K., trvale bytem XY, způsobil škodu ve výši nejméně 6 834 Kč“. Za to byl obviněný podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku, § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 20 denních sazeb po 200 Kč, tedy v celkové výši 4 000 Kč. Pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanovil soud podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho měsíce. Výrokem

podle § 228 odst. 1 tr. ř. pak soud obviněnému uložil povinnost zaplatit poškozené V. K. na náhradě škody částku 6 834 Kč.

2. O odvolání obviněného proti tomuto rozsudku rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 11. 10. 2018, č. j. 4 To 468/2018-125, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil toliko ve výroku, jímž byla obviněnému uložena povinnost k náhradě škody, a podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal poškozenou V. K. s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. V ostatních výrociích zůstal rozsudek okresního soudu nedotčen.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti shora citovanému rozhodnutí odvolacího soudu podal obviněný A. V. následně dovolání s odkazem na důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V jeho odůvodnění předně uvedl, že k vyznačení hranic svého a sousedního pozemku signalizačním sprejem, včetně nadepsání jmen jejich vlastníků, přistoupil poté, co nebyl s to přimět majitele vedlejšího pozemku k řešení vzájemného sporu jinou cestou. Šlo o to, že vjezd na tento pozemek zbudovaný poškozenou V. K. částečně zasahoval i na jeho pozemek. Přestože v průběhu řízení bylo konstatováno, že podle nového geometrického zaměření postříkal sprejem pozemek cizí, je dovolatel přesvědčen, že mu tuto skutečnost nelze přičítat k tíži. Zámkovou dlažbu totiž postříkal i v místě, které je opravdu součástí jeho pozemku, což je podle jeho názoru dostatečným důkazem pro závěr, že nejednal v úmyslu poškodit cizí věc, ale pouze vytyčit onu hranici mezi oběma pozemky. Spor byl navíc odhodlán řešit i podáním žaloby v občanskoprávním řízení. Soudy rozhodující v posuzované trestní věci však po výtce dovolatele zmíněná specifika jeho jednání patřičně nezohlednily při posouzení společenské škodlivosti činu a jeho bagatelní skutek kriminalizovaly zcela v rozporu s principem pojetí trestního práva jako prostředku ultima ratio a zásadou subsidiarity trestní represe zakotvenou v § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Přitom se nedopustil typického sprejerského vandalismu vyznačujícího se zákeřností, zlomyslností a hrubou neúctou k obecným zásadám ohleduplného občanského soužití, na něž skutková podstata přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku primárně míří. Neměl v úmyslu dlažbu ani podezdívku poničit trvale, ale pouze upozornit vlastníka sousedního pozemku na neudržitelnost stávající situace a přimět ho k jejímu řešení. Zvolil k tomu sice nevhodný, ale zároveň šetrný postup, když použil obyčejný signalizační sprej, s nímž se běžně pracuje na stavbách. Takovým sprejem nastříkaná barva po čase vlivem působení klimatických jevů z povrchu zcela mizí. Ostatně, dlažbu a podezdívku poškozené sám omyl, aby tento proces ještě urychlil. Ani to však soudy nevezly v potaz a jeho jednání zcela neadekvátně kvalifikovaly jako čin soudně trestný. Dovolatel tedy navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 10. 2018, č. j. 4 To 468/2018-125, i rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 6. 2018, č. j. 7 T 25/2018-105, zrušil a soudu prvního stupně věc „vrátil“ k dalšímu řízení.

4. K podanému dovolání se v rámci řízení podle § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřila státní zástupkyně činná u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“), která úvodem konstatovala, že obviněný v něm pouze opakuje tytéž argumenty, které na svou obhajobu uváděl od samého počátku trestního řízení a s nimiž se již dostatečně vypořádaly soudy obou stupňů. Pokud těmito námitkám nepřisvědčily, rozhodly věcně správně. Z provedených důkazů jednoznačně vyplynulo, že podezdívka a zámková dlažba, které zbudovala poškozená, do vlastnictví obviněného nijak nezasahovaly. Pokud je tedy obviněný postříkal sprejem, naplnil veškeré zákonné znaky přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku, přičemž jeho jednání bylo zároveň do té míry společensky škodlivé, že aplikace zásady subsidiarity trestní represe v daném případě nepřicházela v úvahu. Napadená rozhodnutí soudů tak podle mínění státní zástupkyně žádnou vadou, již by bylo nutno odstranit v dovolacím řízení, netrpí. Navrhla proto, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného podle § 265i odst. 1

písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné.

III.

Přípustnost a důvodnost dovolání

5. Obviněný A. V. je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroků rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýkají. Dovolání bylo podáno prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř. Jeho přípustnost je dána podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., neboť meritorním pravomocným rozhodnutím krajského soudu byl k odvolání obviněného zrušen odsuzující rozsudek soudu prvního stupně toliko ve výroku o náhradě škody (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2004 sp. zn. [6 Tdo 1480/2003](#), publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 14/2005 tr.).

6. Dále bylo nutné zkoumat, zda obviněný podal dovolání včas. K tomu je vhodné v obecné rovině připomenout, že dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje (§ 265e odst. 1 tr. ř.). Lhůta k podání dovolání je zachována také tehdy, je-li před jejím uplynutím dovolání podáno u Nejvyššího soudu nebo u soudu, který rozhodl ve věci ve druhém stupni, anebo je-li podání, jehož obsahem je dovolání, dáno ve lhůtě na poštu a adresováno soudu, u něhož má být podáno, nebo který má ve věci rozhodnout (§ 265e odst. 3 tr. ř.). Jestliže se rozhodnutí doručuje jak obviněnému, tak i jeho obhájci a zákonnému zástupci, běží lhůta k podání dovolání od toho doručení, které bylo provedeno nejpozději (§ 265e odst. 2 tr. ř.).

7. Z předloženého procesního spisu Okresního soudu v Českých Budějovicích, sp. zn. 7 T 25/2018, Nejvyšší soud zjistil, že obviněný A. V. byl v době, kdy trestní řízení pravomocně skončilo rozsudkem odvolacího soudu, právně zastoupen Mgr. P. S. (viz plná moc ze dne 12. 4. 2018 založená na č. l. 40). Dále se ze spisu podává, že obviněný si tento rozsudek osobně převzal dne 7. 11. 2018. Jeho obhájci Mgr. S. byl rozsudek doručen do datové schránky již dne 2. 11. 2018 (k tomu viz doklady založené na č. l. 127 spisu).

8. Z uvedeného je zřejmé, že poslední den lhůty k podání dovolání v posuzované trestní věci připadl u obviněného na pondělí 7. 1. 2019. Skutečnost, že obhájci Mgr. S. bylo rozhodnutí odvolacího soudu k jeho žádosti zasláno znovu dne 16. 11. 2018, neboť původní dokument podle telefonického sdělení soudu „nemohl konvertovat“, je z hlediska určení počátku běhu dovolací lhůty bez významu. Takový technický problém totiž obecně nemá vliv na možnost adresáta seznámit se s obsahem doručované písemnosti. To ovšem zároveň znamená, že pokud obhájce odeslal dovolání obviněnému Okresnímu soudu v Českých Budějovicích až dne 15. 1. 2019 (viz č. l. 138 spisu), podal je po uplynutí lhůty stanovené v § 265e odst. 1 tr. ř. a tedy opožděně.

9. V návaznosti na tom je nutno zdůraznit, že zákon (§ 265e odst. 4 tr. ř.) bez výjimky, tj. bez ohledu na okolnosti, za nichž k marnému uplynutí lhůty k podání dovolání došlo, vylučuje její navrácení. Zákonodárce tím zdůraznil povahu dovolání jako mimořádného opravného prostředku a vyjádřil svůj záměr neprodlužovat nežádoucím způsobem období, v němž by mohla být stabilita napadeného pravomocného rozhodnutí ještě zákonným způsobem zpochybněna. Dovolací lhůta je navíc poměrně dlouhá, takže zákon obviněnému poskytuje dostatečné časové rozpětí, aby vyvinul účinnou procesní aktivitu a dovolání stihl podat prostřednictvím obhájce včas.

10. Podle § 265i odst. 1 písm. c) tr. ř. Nejvyšší soud dovolání odmítne, bylo-li podáno opožděně, osobou neoprávněnou nebo osobou, která ho znovu podala, když ho předtím výslovně vzala zpět.

Protože ve věci obviněného A. V. dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno opožděně, rozhodl v souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o jeho odmítnutí, aniž by napadené rozhodnutí věcně přezkoumával podle kritérií uvedených v ustanovení § 265i odst. 3 tr. ř.